

MISTREȚUL

În timp ce gonim pe noua variantă, Rață se întoarce și ne întreabă unde pula lui suntem, dar bine-nțeles că toată lumea face ciocu' mic, că sau habar n-au, îmi zic în sinea mea, sau nu vor să le scape vreo tâmpenie, să nu-l încurce și să ne rătăcim și mai rău. Nici eu nu recunosc locul pe vremea asta de tot rahatul, însă m-aș bucura să aflăm pe unde bântuim, căci, altfel, nu văd cum dracu' o să mai ajungem acasă.

— Țla nu-i abatorul? arăt eu cu degetul către o clădire industrială uriașă, ce aduce cu un mistreț.

La care Rață mă întreabă *Unde, futu-i?!*, dar degeaba întoarce capul într-acolo, pentru că în clipa următoare o tăiem deja printre zidurile cu rol de antifonare și tot spațiul se expandează oarecum la fel ca în *Războiul stelelor*, când navele trec la viteza luminii. Rață are ceva din alura lui Harrison Ford, mai ales privit din spate, în semiîntuneric. El e cel care conduce de fiecare dată, deși nu are permis, doar i l-a cerut împrumut lui Miși. Miși e nepotu-său și seamănă destul de bine unul cu altul în pozele din actul de identitate. Recunosc, n-am idee cum de și-a prelungit permisul, că la vară abia o să împlinescă șaișpe

ani, dar deocamdată nu s-au fript. Nu cred că Rață o să aibă vreodată un permis pe numele lui. Până acum a picat de trei ori la rând proba de oraș, degeaba l-a uns babacu' pe examinator.

Și acum gonim într-una dintre beraliile familiei lui Rață. Javrache ăsta, bine-nțeles, a încercat să ne trombonească cum că, sanchi, i-ar fi cerut-o lui taică-său, dar eu știu că a ciordit-o. Babacu' lui Rață e un tip cool, dar este exclus să-i dea pe mână lui fi-su, așa, nitam-nisam, un cupeu de trei sute de cai-putere, care l-a costat peste optzeci de mii de euro. Rață ține cu o mână volanul, cu cealaltă cotrobăiește într-o pungă de hârtie de la McDonald's, scoate, cu o mutră plictisită, un Big Mac și îl îndeasă pe tot, dintr-odată, în gură. Șuvițe de salată ofilită îi pică în poală. Zolika se apleacă spre mijloc, cred că vrea să întrebe ceva, dar, în timp ce încearcă să-și strecoare capul printre cele două scaune din față, se lovește zdravăn cu fruntea de tetieră. Mereu e hait peste măsură, indiferent ce fumează sau cu ce se pastilează. Nu știu ce efect are pileala asupra lui, că nu bea niciodată. Mă înclin în față grijuliu, încerc să mă uit pe furiș, peste umărul lui Rață, să văd cu ce viteză înaintăm, dar pe urmă șirul de numere ce vibrează cu cifre albastre dispare de pe vitezometru, începe să plutească în neant și nu mai disting decât un număr care începe cu trei sau cu opt. În mașină se înalță rotocoale de fum gros, lipicios, parcă am sedea cu toții pe un uriaș nor de vată de zahăr. Rață își coboară privirea spre poală, încearcă să măture cu degetele bucățile de salată, dar se căcăie până când reușește să-și mânjească nasol de tot pantalonii cu sos.

— O să arunc în aer căcatul ăsta de Burger King! îi bubuie mintea furioasă.

— Am fost la McDonald's, îi amintește cu glasul coborât Zolika în timp ce-și pipăie fruntea.

— Mă cac pe el de McDonald's, se stropșește Rață la el.

— Nu te mai bășica atâta! îl potolește Geamandură rânjind cu un calm imperturbabil. Pielea sintetică se curăță ușor.

Geamandură e poloist și a fost poreclit Geamandură pentru că nu poate fi tras sub apă. E un pachet de o sută cinci chile de mușchi. Cei de la mate-fizică au creat o unitate de măsură ce-i poartă numele. Lui i-au dat floccii primul.

— Care piele sintetică, băga-mi-aș? Iatră sictirit Rață.

— Pielea sintetică, răspunde Geamandură. La fel ca aia din trenuri.

— Băi, pulache, papanache, încearcă Rață să facă pe duru', dar abia își poate stăpâni râsul.

Geamandură se lăfăiește satisfăcut pe scaunul cu spătarul lăsat pe spate, pe locul soacrei, ai zice că stă lungit pe un șezlong, între degetul mijlociu și inelar îi fumegă un cui baban. Și el e vărzuit ca dracu', nici nu prea mai respiră, rânjește năuc, ca o uriașă banană galbenă. Îmi propun să număr în gând câte secunde rezistă fără să tragă aer în piept, când, brusc, parcă trezindu-se dintr-un vis adânc, se uită la joint, apoi trage tacticos un fum și, reținându-l în piept, pasează țigara în spate. Brațul i se întinde ca Inspectorului Gadget.

— Mulțu-mulțu-mulțu', băiguie Zolika. Credeam că vrei s-o su... su... până acasă.

Limba i se împleticește în gură, mai încearcă de câteva ori, dar nu reușește să se facă înțeles, așa că, fără alte comentarii, ia cuiul din mâna lui Geamandură. Îi sunt recunoscător, pentru că, astfel, nu trebuie să mă clintesc din loc dacă vreau să fumez. Zolika trage rapid câteva fumuri și, când dă să-și scoată țigara din gură, hârtia i se lipește de buze și se rupe la bază. Mi se pare că trece o veșnicie până când, în sfârșit, jointul ajunge la mine, dar nu mă reped să trag din el. Vreau să savurez fiecare secundă. Netezesc cu grijă hârtia ruptă, răsucesc un pic între degete țigărușa încinsă. Mă irită un pic când trag din ea. Iar au băgat în ea mult tutun, de-aia a ieșit așa de babană, nu de la iarbă. Rață se cacă pe el de frică să nu-i simtă babacu' mirosul de hașiș, deși, după părerea mea, bătrânu' n-ar fi în stare să recunoască nici mirosul de iarbă; oricum, n-o să ne fută la icre că ne-am aprins o țigară. Și lui îi atârnă toată ziua țigara din colțul gurii în timp ce conduce.

— Asta ce-o fi având în ea? întrebă Geamandură încrețindu-și fruntea; vorbește molcom, tărăgănat, asemenea sosiei lui Bud Spencer care îi aburește pe pensionarii bolnavi de cancer cu sfaturi medicale de la distanță.

— Are pot, negrotei netot, măcăne Rață.

Cu câteva luni în urmă, a dat peste o trupă provincială de rap gangsteresc¹; acum tot aștia ne bubuie în timpane din boxe, de când e cu aștia, dacă trage dintr-un cui, îi dă înainte cu negroteii și compune rime legate de ei.

— Eu mă refer la Big Mac, zice Geamandură clipind mărunț, căci fumul îi ustură ochii.

---

¹ Aluzie la trupa maghiară de muzică rap Ganxsta Zolee.

— La Big Mac? îl întreabă Rață.

— Îhî, spune Geamandură sorbind din paharul cu Cola, apoi continuă cu un râgâit: Pu-te-ca-un-că-cat.

Poate silabisi râgâind și propoziții mai lungi decât asta. Nu numai plămâinii îi sunt mari, ci și stomacul.

— Dacă mai spui ceva neîntrebat, te dai jos, face Rață pe duru'.

Geamandură își învârtește cuburile din pahar, nu se sperie, știe că amenințarea asta-i vorbă goală. Rață nici nu are curajul să încetinească de când și-a băgat schimbătorul în drive. Este exclus să oprească aici, în pustiu, doar ca să-l dea jos pe Geamandură. Căcatul îmi amintește de-o poantă mișto, dar sunt nițel răgușit, iar până să-mi dreg gâtlejul, Geamandură se apucă să necheze în falset și uit ce voiam să spun.

— Gagicile..., urlă el bătându-se cu palmele peste genunchi. Gagicile..., continuă el sufocându-se, cu ochii înlăcrimați. ...și-au vârat... urmează el cu răsuflarea tăiată... în fofoloancă...

Mai adaugă ceva gen tampon, dar nu-l înțeleg foarte bine, pentru că, între timp, își șterge lacrimile smiorcăindu-se. Eu și Zolika îl privim năuci, iar el se uită la Rață, apoi se întoarce către noi cu o mutră buimacă. E un băiat de treabă, dar uneori mă tem pentru el. Sau din cauza lui.

— În Big Mac nu-i *ketchup*, spune Zolika, ci un sos special, preparat pe baza unei rețete secrete.

Rostește *keciap*, cu a. Zolika șmotruiește din greu la McDonald's, știe el ce vorbește.

— Aha, v-o luați la... la...

Rață își lasă propoziția neterminată, arată spre ultima îmbucătură din Big Mac pe care o ține între degetul mare și arătător.

Geamandură se apucă să necheze din nou, iar Rață se atacă la maxim. Văd în oglinda retrovizoare că-i ghem de nervi.

— În timpul programului de lucru nu ne-o luăm la labă.

Mănâncă rahat. Toți și-o iau la labă tot timpul.

Rață mârâie ceva și, între timp, îngheșuie în scrumieră restul de Big Mac. Muzica amuțește câteva secunde. Gonim tăcuți prin noapte. Pe urmă, la începutul melodiei următoare, Geamandură întreabă:

— Măi, Zolika, cine era flocoasa aia?

— Care? îl întreabă Zolika.

— Tipesa aia roșcată, de la automatul de înghețată, mă bag eu, iar Geamandură dă din cap a încuviințare. I-am pus-o și eu. Nu pricep de ce naiba dă în brânci la McD cu lăptăriile alea babane.

— Chestia aia nu-i înghețată. E McFreeze cu topping de ciocolată sau căpșuni.

— Sigur, Zolika, e McFreeze, dă Geamandură din cap cu un aer profesoral. Dar acum mai bine vorbește-ne despre gagică.

Zolika tace chitic. Geamandură întoarce capul, pupilele îi sunt ca niște puțuri de mină.

— Ai trage-o în cosor, ai?

Zolika se jenează, dă în bâlăbă, nu pricep o boabă din ce îndrugă, pe urmă amuțește.

— Pe roșcovana aia cu ditamai balcoanele? se amestecă în discuție și Rață. Lu' aia și eu i-aș trage-o, adaugă el cu un rânjet imbecil, după care, din greșeală, pornește ștergătoarele de parbriz.

Caută înjurând butonul, să le oprească, semnalizează la dreapta, la stânga, pune faza lungă – dintr-un tufiș parcă ne-ar fi privit o căprioară sau un mistreț –, în cele din urmă împroașcă parbrizul cu soluție de curățat geamul. Lui Geamandură i se face lehamite de neputința lui, întinde o mână prin fața lui Rață și oprește ștergătoarele de parbriz. Până acum nu se vedea ca lumea din cauza găzelor stârcite pe suprafața lui, iar acum lichidul de curățat e cel care începe să se scurgă în jos, așa că Geamandură preferă să repornească ștergătoarele. Și, uite-așa, mergem mai departe, dar aripile ștergătoarelor ce se freacă încetișor de parbriz încep să-l hipnotizeze pe Rață. Capul i se leagănă într-un ritm uniform, stânga-dreapta, stânga-dreapta. Mă aplec în față și-l bat pe umăr pe Geamandură. Când întoarce capul, îi fac semn să se uite la Rață. Din fericire, îi pică fisa și imediat oprește ștergătoarele de parbriz. Pe urmă, își flutură degetele dinaintea lui Rață, care tresare, iese din transă și își scutură capul.

Adineauri voisem să spun ceva despre roșcată sau despre salată, dar nu țin minte în ruptul capului dacă am vorbit sau doar mi se năzărește că am vorbit. Când ajung să fiu convins că doar mi se năzărește, îmi amintesc brusc ce am vrut să spun sau ce credeam că vreau să spun, dar, între timp, îmi pierde chef să vorbesc. Îmi ridic privirea, farurile luminează un uriaș indicator rutier, cică stop, cu o palmă fluorescentă cât un om. E clar că nu vrea să bată palma cu noi. Rață ratează schimbarea bandei sau nu cunoaște acest semn. Precis a lipsit de la lecția cu indicatoarele rutiere. Caldarâmul cenușiu sclipește jilav, ca un uriaș limax. Minteă îmi stă întruna numai la prostii

din astea. Data trecută am șutit un sac cu melci comestibili de la țigani, l-am cărat până la o grădină de legume și l-am golit peste gard, să aibă ce hali găngăniile. Acum câteva zile, am trecut pe-acolo și la poartă încă e atârnată tabla pe care scrie că, din motive tehnice, vânzările au fost sistate până la o dată incertă. E ciudat faptul că parapetul benzii se află pe partea dreaptă, dar asta chiar că nu contează, fiindcă varianta e complet pustie, din sens opus nu vine nimeni, nici măcar vreun camionagiu român pus pe picotit sau vreun microbuz ucrainean cu perdelele trase.

Rață iar începe să-și facă de lucru, apasă un buton și, în timp ce geamul se lasă în jos, apucă restul de cartofi prăjiți și-i aruncă pe fereastră. Între timp, iagalia începe să tragă spre șanț. Simt că mi se umezesc palmele. Geamul îmi reflectă obrazul. Nu se poate să fiu eu acela. Nu vreau să fiu eu, degeaba zâmbește moaca aia, e de groază. E prea bătrână sau prea tânără, nu mă pot hotărî, și mă privește rânjind, iar eu cu siguranță nu rânjesc. Pe urmă, se transformă într-o țeastă licăritoare, o uriașă țeastă rânjită, iar eu îmi întorc privirea spre înaintea și mi-o ațintesc asupra tetierei.

— Rămâi, bă, pe drum, îi zice Geamandură lui Rață, iar apoi începe să bâjbâie și el după clapeta de deschis geamul.

Cuiul e în continuare la mine, trag un fum. Geamandură nimerește butonul. Acum, că amândouă geamurile sunt deschise, în mașină apar niște curenți ciudați, firele mele de păr zgârie aerul rece. Zolika duce palmele la urechi și ne imploră să ridicăm geamurile. Geamandură apasă clapeta. Când se închide geamul, simt că mi se înfundă urechile, dar, când încerc

să mi le desfund, mă bagă în boală gândul că o să mi se spargă timpanele și o să mi se scurgă creierul. La drept vorbind, de pe imitația de piele se poate șterge ușor. Din difuzoare, muzica se revarsă cu un bubuit surd. Geamandură apucă paharul din plastic jegos care se bâțâie pe consola din mijloc; până acum îl proptise cu genunchii, căci nu încape în suportul de pe bord. Își bagă paiul în gură și chipul i se scofâlcește când soarbe băutura răcoritoare. Constructorii de automobile nu reușesc să țină pasul cu localurile fast-food. Simt cum mi se adună saliva în gură. Privesc pe fereastră, chipul de acolo a dispărut și îmi aduc aminte că universul se dilată cu o viteză nașpa de tot, dar fapt e că un lanț de cârciumi fast-food o fi cumpărat de mult toate bufetele de pe-acolo și, până să ajungă primul astronaut la destinație, precis or să deschidă un McSpace, să-i poată împinge un cheeseburger dublu, cu o porție de cartofi mare, cu o Cola mare, că așa-i mai rentabil.

Mă tolănesc în mijloc și mă uit la vitezometru. La început, cifrele sunt spălăcite pe ecranul digital, dar pe urmă, într-o fracțiune de secundă, văd limpede că gonim cu o sută șaptezeci și șapte la oră. Parcă am merge în linie dreaptă, deși mi se pare că suntem în curbă. Mă las pe spate, de cealaltă parte, capul mi se lipește de geamul rece. Rață îi dă blană, motorul e puternic, trage grozav, mă cufund pe bancheta de culoarea căcatului. Rezervorul e plin-ochi cu benzină, am pus mălaiul mână de la mână. Deja îmi pare rău, pentru că zău că nu vreau să crăp. Anul trecut, câțiva șmecherași din Füred² au părăsit

---

² Balatonfüred, stațiunea-regină a turismului maghiar, situată pe malul nordic al lacului Balaton.